

Publicerad 2008-01-06 20:42 av sloburn

rätt lång prosa, men håll ut. Tankar kring vår världs beskaffenhet

frågorna, svaren, intet...

Solen seglar bortom min förmåga.

En varm mystik, så intrasslad, knuten och hård.

Värmen har avtagit på stigen under de mäktiga träden.

Kom! lär mig flyga,

så hemligheter från nya perspektiv.

Vem sa att det glimmade?

Någon sa det därute bland sagorna.

I evigheter följer jag fotspår,

på en lärorik krokig väg.

Mästarna från avlägsna universa lämnar droppande minnen i mina öppna sår,
irrationella.

Jag felar med kupade händer

i meningslöshetens djupa skugga.

Lämna mig nu ensam på denna slätt,

där vidder gömmer destinationer.

Jag snuddar det gröna gräset med handen.

Bakom denna vilsna täta snårbuske finns ett hjärta av guld.

Här ryms svaren på våra eviga frågor.

En skatt,

en fara för all längtan och strävan.

Backande ser jag vemodigt på gåtornas nyckel.

Jag strövade ovetande långt,

för långt.

Måste samla allt sargat inom mig,

allt det som känns meningslöst,

och kasta det åt oändligheten.

Genast, innan regnet kommer,

molnen tättnar över mig.

Vänder om, avlägsnar mig i svårmod.

Ser dessa vidder igen.

Stegen lättar och sakta

skingrar sig molnen,

strålar av värme möter mig.

En gungade takt smyger sig på,

ljummet och mjukt.

Jag är människa,

älskad av allt och alla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sloburn med Poeter.se id #20855 innehar upphovsrätten